

ZENSKÁ HLÍDKA.

ŘÍDÍ M. BUREŠOVÁ.

VELIKONOČNÍ POZDRAV!

Svátky máme již přede dveřmi a trávička ještě se ani nezelená. — Bude to as smutný zelený čtvrtek! Za to však bude krásný máj. Přej všem spoludružkám a dospovatelkám, jakož i všem čtenářkám a čtenářkám veselých svátků Velikonocní!

Kluby Komenských odvíjejí již tento týden sjezd v Milligan, Neb. Kolik je nás matek, která by byla věnovala okamžik myšlenkám o tomto důležitém sdružení vzdělavacích spolků? Mohu směle říci, že velmi málo a přece každá deera zaujímalí lepší postavení ve společnosti a zvláště ve společnosti české. Mnohá matka musí doznat, že její syn neb deera se straní české společnosti. A proč? Poněvadž neumí dostatečně česky, by se mohli nenuceně baviti ve společnosti se staršími a ježto nestává v jejich okolí sdružení mladých, dychtících po ušlechtilé zábavě, tož druhá se k anglické společnosti a odnárodňují se nám velmi rychle. Jak to as takovou matku bolí, a jak se rmutí nad tím a s rukama v kln složenýma přemítá, jakým způsobem to zamezí. Drahé matky, na jakou společnost si mládež přivykně, k takové pak lze a nedáme-li jim podobné zábavy, odcizují se nám. My nesmíme zapomínati, že děti, zrozené zde v duchu volnosti, přicházejí do styku s dětmi Američanů, u nichž jest volnost ducha znatelnou a zvláště u lepších rodin, a tu není možné, u většiny alespoň případů, aby ony luuly ku starým, sem přivezeným zvykům. Tu je potřeba nápravy, ale jak? Jedině, zaopatřiti jim českou společnost s americkým duchem. Z mého mnoholetého pozorování znám sdružení, které by vyhovovalo této požadavku, kromě vzdělavacích klubů Komenských. Náš vnitřní dorost touží po ušlechtilé zábavě, a pokud já vím, není spolku, který by tomu tak vyhovoval, jako shora jmenovaný. Mělo by býti snahou každé pokročilé matky, aby podobný spolek založen byl v jejich středu. Pozorují působení klubů Komenských již u kdekoliv v české osadě založen byl, že mládež, která dá na sobě záležeti, se přidala k vůli vzdělání a ušlechtilé zábavě. A při tom zároveň se učí česky, což jest velkou výmohou. Mohu mluviti trochu ze zkušenosti, neboť před 30 roky jsme měli podobné sdružení doma, v Iowa City. Bylo nás tuším jen 12 neb 15, kteří jsme se každý týden scházeli a bavili se čtením spisů některého dobrého spisovatele českého, hudbou a zpěvem. Již tenkrát mezi nás patřil prof. B. Šimek, Bureš a jiní. Jen že tenkrát pan Šimek nebyl ještě profesorem a já nebyla ještě Burešovou. Zachovala jsem si však z těch dob krásné dojmy, neboť zábava ta nám úplně postačovala.

Pořadatelka.

POLSKÉ DĚVČE ADVOKÁTKOU.

Píše Beatrice Langová.

Před třemi roky přistěhovalo se do Paříže polské děvče, 21 rok staré. Hned od svého prvního vkročení do rozmarného města, stala se senzací, neboť jest zároveň rázná jako jest krásná. Je to slečna Miropolská, "advokátka". Práva studovala ve Varšavě. V Paříži jí bylo uděleno právo prováděti právníkou práci. V Paříži jest mnoho advokátek, však žádná netěší se tak znamenitě práci jako tato dívka. Hlavní město Francie jen se hemží právníky obého pohlaví, a přec ona má více klientů než může zastati. — Křivkykoliv ona projednává soudní případ, sň soudní bývá vždy předivně poslouchací, neboť ona s obdivuhodnou bystrostí řídí svoje pře.

"Ta doba již minula, kdy se ženy jen valdělávaly, aby se staly dobrými manželkami a hospodyněmi," praví slečna Miropolská, "a ni-

kdy se již nevrátí, jakmile se žena bude starati sama o sebe a zápoliti o výživu s muži. Ženy, které ostávají věrny starým zvykům, ostanou daleko pozadu a to tím více, kde žena zápolí s muži ve vzdělání." Nedávno sl. Miropolská přednášela v divadle Michel o různých předmětech. Jednou též zvolila si za předmět — lásku. — Představila se velmi vhodně v tomto oboru, obléknuvši se do novomodní úzké sukně, s kloboukem jako deštník velkým a plným perli. Rozebírala lásku ženy, jak je líčena v různých ženských spisech a k dokladu užívala mnoho básní, jimiž jsou ženy opěvovány. A pak obrátila pozornost k lásce ženy moderní a vyjádřila se dle svého pochopení, že ženskost neodhadní ženu od lásky a štátku. A že mnoho žen, jež se zaměstnávají jako advokátky a doktorky i jinou profesí, činí tak, poněvadž láska jim nepřihlává vstříci. "Jest to nesprávné," pravila slečna uprostřed bouřlivého potlesku, "považovali nás za neschopné milování a vďavek, protože pracujeme za účelem výživy." Když slečna usedla, povstala ze svého sedadla muž z vyšší pařížské společnosti, a za veselého vzrušení přítomných nabídl svoji ruku sl. Miropolské k rúčku, kterouž ona zdvořile, ale rozhodně zamítla. A pak pokračovala v další přednášce, odsuzující ženskou vojáckovinu a ženy s krátkými vlasy a mužskými kabáty. "Vše to," zvolala, "jest proti ženskosti. Já jsem ženská feministka!" Praví se, že slečna má mnoho nápadníků, až jí časem obtěžují, a vyslovila se, že jest tak zaměstnána, že ani nemá času na lásku. Avšak miní se provdati, až přijde čas. "Nebyla jsem nikdy zamilována, ale až já se zamílím, bude to něco strašného, neboť já nie nedělám polovičatě."

Božena Mach, Weston, Neb. — Čtená redakce! Musím také napsat několik řádek do "Ženských Hlídky". Jest to prvý můj dopis vyhovoval, jako shora jmenovaný. Mělo by býti snahou každé pokročilé matky, aby podobný spolek založen byl v jejich středu. Pozorují působení klubů Komenských již u kdekoliv v české osadě založen byl, že mládež, která dá na sobě záležeti, se přidala k vůli vzdělání a ušlechtilé zábavě. A při tom zároveň se učí česky, což jest velkou výmohou. Mohu mluviti trochu ze zkušenosti, neboť před 30 roky jsme měli podobné sdružení doma, v Iowa City. Bylo nás tuším jen 12 neb 15, kteří jsme se každý týden scházeli a bavili se čtením spisů některého dobrého spisovatele českého, hudbou a zpěvem. Již tenkrát mezi nás patřil prof. B. Šimek, Bureš a jiní. Jen že tenkrát pan Šimek nebyl ještě profesorem a já nebyla ještě Burešovou. Zachovala jsem si však z těch dob krásné dojmy, neboť zábava ta nám úplně postačovala.

Jan Kučera, Burlington, Colo. Vážená pořadatelko! Prosim za odpuštění, že si dovoluji k váženému a spanilým čtenářkám několik slov promluvit, a též etné čtenářky prosím, by toto od starého bešláka, který nemíní nikoho uraziti, laskavě přijaly. Jest sice přestupný rok, ale doufám, že mi přece jen prominete, zvláště když možno očekávati, že sem žádná z Vás letos nezavítáte. Musím si Vám postěžovat, že ve zdejší krajině je tolik bešláků, že by jimi mohly všechny suffražetky podělit. V mém okolí jest více bešláků než mužů, spjatých manželkou páskou. V nejbližším sousedství mám dva. Nevím opravdu, proč je tolik tolik bešláků, ale myslím, že jest tím asi vinno zdejší podnebí, které se něžnému pohlaví nelíbí, jinak si to vysvětliti nedovedu. A nyní prosím zdejší bešláky, aby mi odpuštěli, že je chei mermomocí dostati — ne snad pod pantofel — ale pod útulný krov domáči s nějakou aspoň upřímnou suffražetkou, neboť se mi zdá, že by zde bylo pro ně výborné místo, ježto by mohly ležce vytloukati okna u prázdnyhoush residenoi, aniž by je kdo pronášedoval a zavíral. Jsouf zdejší bešláci hoši, jakých málokde lze naléztí — četná, pracovití, strážliví atd. atd. Každý má 2 a některí dokonce 4 milé pozemky, to jest kolem sebe, tak že by se

měla panička kde procházet, každý jen topit a popel vynášet. Dne 14. března jsme měli učiněný bliz-zard a po čtyři dny nepřijel žádný vlak do našeho města. Za to si to v neděli vynahrady — přijelo jich osm, které byly zde zdrženy skoro celý den následkem nehody, jež se jim stala vedle města ve sněhové závěvi, v níž dva parostroje vyjely z kolejí a jeden přišel skoro ke zničení. Nevím, jaké bude to jaro — asi mokré, neb je mnoho sněhu a ten teď moc taje. — Též se musím pochubit, že mám 24 kuřat už dva týdny stará a ještě dvě kvocny nasazené. Až mi vyrostou, tak pozvu paní pořadatelku na smažená kuřátka. Jesté slovíčko, Teto Vitámávsova, když jsem četla ve Vašem dopise, jak ve staré vlasti tom vyprávěla. Vy asi Jste z téže vesnice, co moje maminka byla. Kdybych věděla Vaši adresu, tak bych Vám psala. — Nebude to dlouho trvat a bude tu máj. Buďte tak laskava a sdělte v "Ženských Hlídkách", co děláte ve staré vlasti na prvního máje. To jsem též ráda slyšehávala. Já jsem rozena v Americe. — Což pak panu Kovandovi z Weston inkoust jesté nerozmrzl, že nepíše? Marné se koukám zo zprávách od Weston a ze Saunders okresu — mého váleho domova. Koněm svůj dopis pozdravem všem čtenářkám a čtenářkám "Ženských Hlídky".

Rosie Lípovský, Lidgerwood, N. Dak. — Čtené čtenářky! Nemůžte si ani představiti, jak jsem byla potěšena, když mi taťnek v neděli ráno řekl, že četl můj dopis v "Pokroku". Když jsem dopis ten psala, nezminila jsem se o tom, ježto jsem se obávala, že by se mi vysmál, kdyby dopis můj nebyl uveřejněn. A proto byli všichni překvapeni. Myslím, že by to bylo velice krásné, kdyby více mladých dívek a i hochů, jímž by se to zamlouvalo, psalo do "Pokroku". Mohli by si vzájemně sdělovati, co se jim důležitějším přihodilo a pod. věci, mohli by sdělovati, co nejraději dělají, aneb čím by rádi byli atd. Bylo by to věru krásné, kdyby si dorost vyměňoval náhledy prostřednictvím časopisu. Povím Vám, jak jsem dělala biskety, jež se česky zovou "koláče". Jedné soboty, když jsem byla doma, maminka pravila, že by šla do města, jestliže jsem jista, že dovedu koláče udělat. Odvětila jsem, že dovedu a — dovedla jsem. Nuže, dobrá. Matka odešla dopoledne a odpoledne jsem se pustila do dělání koláčů. Prsta bylo sice hodně, ale nemyslela jsem, že budu mít příliš mnoho práce — avšak zklamala jsem se. Připravila jsem si tvaroh — každá z Vás zajistě ví, co to jest doma dělaný tvaroh — dala jsem do něho vejce, cukr, hrozinky a muškátovou kuličku a pak jsem se pustila do dělání koláčů. Pracovala jsem celé odpoledne, dělajíce koláče a pekouce je — a můžete si asi představiti, kolik jich bylo — začala jsem je péci o třech hodinách a když matka přišla domů v 8 hodin večer, pomohla mi vyndati z trouhy poslední dva pečáče. Však měli jsme jich také hromadu a myslím, že dosud několik suchých koláčů nalézá se v bedně. — Moji bratři mají šedivou sverku a my děvčata máme zlaté rybičky, z nichž jedna má dva ocaasy. Jsou velmi krásné a dostaly jsme je od našeho strýčka. — Jestliže děvčata začnou hojněji dopisovat, mohla by každá z nás zaslat svou podobiznu do časopisu a tak bychom se vzájemně viděly, jako kdybychom bydlely blízko sebe. — Máme tři malá hřibata, z nichž jsou dvě plnokrevná. — Jsem již ráda, že bude brzy jaro a léto, ježto budu moci jíti domů a zůstatí tam, dokud opět nezačne škola. V naší škole učíme se šiti a ve třídě, v níž jsem, šily jsme pro sebe šaty. Děly jsme váčky a jiné podobné drobné věci, a tak jsme se naučily šiti. Myslím, že jsem toho pro tentokrát napsala dost a doufám, že více děvčat bude v bruku psati.

Pi. Nedbalová z farmy. — Tak na zdar! čtené dámy. — Jestli pak Jste se, prosím, neulekly tě poklony, kterou nám paní Teta vysekla? Co? Já jsem si řekla: "Aha, tu je to! Cestovala tam v té staré country, a to vite, tam si na tu poklonu potpří!" Tam jde dědeček celý shrbený a po-

tká-li nějakou "výsost" s vysokými kramlíčky, tu se chudáček sehne, div že se nesvalí. A což pak, když habička potká velebného pána, to je teprve poklona! Ale ne, abyste si snad myslely, že jím to nepřeji! I to to — všechno z gruntu srdce jim přeji, jen když jim to jde k duhu. Vždyť jest to dávno lépe, než když jdou lidé vedle sebe a žádný ani muk. Tu si vždycky myslím: "Chudáčkové, zapomněli, že jsou dokonalí lidé, aneb že ztratili řeč — jedno jest jisté!" — Jak pak se Vám to, dámy na farmách, prochází v tom blátě a zmrzlém sněhu! Mizerné, že ano? Mně také! Tak jsem si kuřátka. Jesté slovíčko, Teto Vitámávsova, když jsem četla ve Vašem dopise, jak ve staré vlasti tom vyprávěla. Vy asi Jste z téže vesnice, co moje maminka byla. Kdybych věděla Vaši adresu, tak bych Vám psala. — Nebude to dlouho trvat a bude tu máj. Buďte tak laskava a sdělte v "Ženských Hlídkách", co děláte ve staré vlasti na prvního máje. To jsem též ráda slyšehávala. Já jsem rozena v Americe. — Což pak panu Kovandovi z Weston inkoust jesté nerozmrzl, že nepíše? Marné se koukám zo zprávách od Weston a ze Saunders okresu — mého váleho domova. Koněm svůj dopis pozdravem všem čtenářkám a čtenářkám "Ženských Hlídky".

Anna Kalal, Verdigre, Nebr. — Čtené čtenářky! Jak Vám známou, podstoupila jsem těžkou operaci na žlučové kamfku dne 7. února t. r. Operace se zdařila a pokračovala jsem co nejlépe k uzdravení. Žlučový kámen měla jsem pouze jeden a ten byl velký jako menší slepičí vejce. Poslední léta jsem trpěla občas bolestmi a můj syn dr. Kalal a zet dr. Clark, vědouce, co jest toho příčinou, dávali mi léky pro ulehčení, ale nikdy mi neřekli, jakou nemocí trpím, až teprve teď se přiznali, že mě přly nechtějí lekat. Když jsem byla o Vánoch v Omaze, zkoumal syn mé srdce, ale neřekl, proč tak činí. Řekl pouze, že mám srdce zdravé, silné a tak že bude vše v pořádku. Konečně se dostavila chvíle, kdy já sama jsem seznala, že to musí býti něco vážnějšího než čemu já jsem nemoc svou přičítala (změně života). A bylo dobře, že to přede mnou tajili — já byta odhodlaná na vše a operace jsem se nebála. Dr. Allison provedl operaci a ři. Kalal i Clark byli u mne. Myslela jsem si, když jest tolik dobrých lékařů kolem mne, že se mi nemůže nic stát. Syn mne na vše připravil a domlouval mi, abych jen byla pokojna, ale jemu samotnému byla pokojna, ale jemu samotnému chudákovi, byly všechny šaty větší. Na žádost jeho bylo mi dovoleno míti svou vlastní ošetřovatelku a ta mi velice prospěla. A doufám, že nyní bude dovoleno v nemocnici sv. Josefa, kdo si toho bude přátí, vzíti si svou vlastní ošetřovatelku, čeho dřívě nebylo. Měla jsem dobrou již starší ošetřovatelku po tři týdny. Tehdy jsem se již učila chodit. Pak jsem pobyla ještě 5 dní v nemocnici, načež si syn pro mne přijel a vzal mě do svého domova, kde jsem se ihned cítila zdravější. Snažba mě dobře ošetřovala a klučík, můj vnuk, bavil mě celý den. A nejvíce mi prospělo, že mi chutnalo jíst — jedla jsem pětkrát denně. Za deset dní jsem jela domů, moje vnučka si pro mne přijela, a tak jsem již přes 14 dní doma. — Nyní ale nevím, jak bych psala. Za mého pobytu v nemocnici došlo mne tolik květín, že jsem jich měla stále plné stoly, a množství soustrastných dopisů a pohlednic. Milení přítelče, děkuji Vám všem srdečně za každý projev soustrasti a za krásné květiny jakož i všem, kdo Jste mě přišli navštívit, neb Vaše návštěva mně byla vždy milá. Díky, díky vřelě Vám všem! Kéž mi jest dopřáno, abych Vám mohla alespoň částečně nahradiť, co Jste pro mne udělali. Vřelě díky i mům dobrým sousedkám, jež mne na cestu do Omahy vypravily a než jsem odjela, celou noc se mnou strávily. Nemyslela jsem, že Vás živa ještě uhlídám. A když jsem přijela, tytéž dobré duše upravily dům můj tak krás-

ně, ano i čerstvé květiny daly na stůl a dobrý oběd upravily, že nemám ani slov, abych jim mohla dosti poděkovat. A vite, milí přátelé, co jsem dělala, když jsem spatřila vše v takovém pořádku a všechny mé sousedky na prahu domu mé očekávající! Plakala jsem, ano, já plakala radostí, že je zase vidím a vděčnosti, že jsou ke mně tak dobré. Jak krásné jest, míti přátele tak dobré. I v nemocnici byli ke mně velice pozorní. Doktor Allison přivedl k mému lůžku dvě své dítky, 15letou deersku a 13letého synka, jež jsem znala, když byly ještě malé. Tehdy byl syn můj asistentem dra. Allisona a bývali jsme častěji v rodině lékařově. A nyní jsou skoro dorostlé a dobře vychované a tak po domáčku si počínají, že jsem jich návštěvou byla mile překvapena. Též dr. Chaloupka a dr. Hochison, mladí to lékaři, smázili se mne obveselit a dělali pro mne, co jen jim bylo možno. I jim platí můj vřelý dík. Jesté jednou dík vřelý všem mým přítelům! Teď mi jest dosti hezky, jen že jsem nachladla, když jsem jela domů. V železničních vozech bylo tak chladno, že nemohu lze ani kabáty odložit, a tak jsem nastydla, že jesté teď chraplím a cítím toho následky. Tak se o nás starali železniční zřízenci. Zasloužili by za to poklání. Ale což oni dbají! Věra (20. března) zde byla zima a napadlo mnoho sněhu, dnes ale jest krásně a sluníčko svítí — ale sněhu leží až hrůza. Jesté jednou všem návštěvníkům a dřeřím květin vřelě díky od upřímné Vaší přítelkyně!

Dr. F. A. Sodlášek
OMAHA, NEB.
ÚŘADOVNA: 1270 So. 19th Street
proti Hotelu Prague.
Tel. Red 4612
RESIDENCE: 1451 So. 11th Street
Tel. Douglas 4286.
Dopoledne Dr. Allisonem v nemocnici.
V ÚŘADOVNĚ od 1 do 4 hod. odpol.
V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

Dr. F. H. Kučera

český lékař a ranhojič
VE VERDIGRE, NEB.
V každé době a do okolí jede na volání. 16-17
Farmarský telefon v úřadovně.
Jest hotov posloužiti krajanům!

C. H. Kubát,

právník a veřejný notář.
V oboru svém zkušený. Spolehlivý zástupce u všech soudů.
403 Barker Block. 15. a Farnam.
Tel. Doug. 6867. Omaha, Neb.

Dr. Chas. Rosewater,

český lékař a ranhojič.
Úřadovna:
222 Bee Building.
Tel. Douglas 504
Tel. Ind. "A" 1504
Residence: Harney 469
Ind. "A" 4469

Dr. Břetislav Dienstbier

český zubní lékař
pokoř. č. 718-716 v budově City National Banky, 16. a Harney st.
Všechny zubní a stomatologické práce s nejvyšší odborností a s použitím nejmodernějších aparátů.
Časovna od 9 h. dop. do 5 h. odp. Věčer dle objednání. 302

Nejdrahocennější pokladem

lidské bytosti jest zdraví
DOBRY ZRAK
Pozorujete-li, že vaše oči se kají a váš zrak je slabý, neodkládejte a nechte svůj zrak vyzkoumati u skusného optika. Nebojí se zrakovou a úplnou opravu ani přístrojů, které jsou vyroběny z nejlepšího skla a s pomocí nejmodernějších přístrojů. Časovna od 9 h. dop. do 5 h. odp. Věčer dle objednání. 302

A. ČUBKA, český optik a sluhář.
1248 jižní 13. ul. Omaha, Neb.